

Bajki nowe

IGNACY KRASICKI

Bajki nowe

Alegoria

Wszędzie się znajdzie rozum, byle tylko szukać,
A nawet i jejmość, kiedy zacznie fukać,
I jejmość, gdy rozprawia,
I nasz ksiądz, gdy przymawia,
Mają go podostatkiem¹ i pięknie, i wiele.
Jakoż się to wydało w Przewodnią Niedzielę². Gadał ksiądz o Adamie,
I o bramie,
I o wężu, i o Ewie,
I o jabłku, i o drzewie...
Po kazaniu do karczmy rzecz się wytoczyła.
Pan wójt, co to ma rozum i nauki siła:
«A wiecie, co ksiądz prawil? — rzekł całej gromadzie —
Oto u nas są sady, a drzewa są w sadzie,
A na drzewach są jabłka w wielkiej obfitości:
Adam — pan, Ewa — jejmość, a wąż — podstarości».

Rozum

Chłop, Grzech, Pan, Raj,
Wąż, Drzewo, Jabłko

Bocian i jeleni

Bocian, miasta mieszkaniac, mówił jeleniowi:
«Ty kunsztu lekarstw nie znasz».
Jeleni mu odpowie: «Prawdę mówisz, bocianie, lekarstw nie rozumiem,
Ale ty leczysz, a ja chorować nie umiem».
Umarł mędrzec w lat dziesięć na dachu przy mieście:
Umarł prostak na puszczy, żył tylko lat dwieście.

Choroba, Miasto, Natura,
Wieś

Mędrzec, Śmierć

Cesarz chiński i syn jego

z dziejów tamtejszych

Chińczyki mają rozum, choć daleko siedzą,
I bajki wiedzą.
Jeden z nich, a co większa, cesarz tego ludu,
Nie szczędził trudu,

Mądrość

Król, Nauka, Ojciec, Syn

---

¹podostatkiem — wystarczająco dużo; dziś pisownia: pod dostatkami. [przypis redakcyjny]

²niedziela przewodnia — druga niedziela po Wielkanocy. [przypis edytorski]

Aby pan syn, następca jego, nie był osłem.
Raz płynął z nim po wodzie, a gdy robił wiosłem
I płynąc nucił,
W brzeg uderzył i łódki ledwo nie wywrócił:
Obadwa się przestraszyli.
Korzystając ojciec z chwili
Rzekł: «Patrz, jak przez niebaczność źłem sobie poradził,
Gdybym nie śpiewał, o brzeg byłbym nie zawadził.
Z mojego czynu
Naucz się synu:
Łódka tron, lud jest woda i nosi ją snadno³;
Kiedy sternik niebaczny, łódka idzie na dno».

Państwo, Przywódca,
Władza

Chłop i cielę

Nie sztuka zabić, dobrze zabić sztuka —
Z bajki nauka.
Szedł chłop na jarmark, ciągnąc cielę na powrozie.
W lesie, w wąwozie,
W nocy burza napadła, a gdy wiatry świszczą,
Wśród ciemności postrzegł wilka po oczach, co błyszczą.
Więc do pałki; jak jął machać nie myślawszy wiele,
Zamiast wilka, który uciekł, zabił swoje cielę.
Trafia się to i nie w lesie, panowie doktorzy!
Leki — pałka, wilk — choroba, a cielęta — chorzy.

Choroba, Lekarz, Pozory

Chłop i Jowisz

Chłop stojący zazdrościł siedzącemu panu
Lepszego stanu:
I lżył niebiosy
Za takie losy
Myślą zuchwałą,
Iż jednym nadto dają, drugim nadto mało,
Rzekł wtem Jowisz: «On chory, a ty jesteś zdrowy,
Lecz masz wybór gotowy.
Chcesz bogactw? Będziesz je miał, lecz pedogrę⁴ razem».
Uszczęśliwion wyrazem⁵,
Przyjął chłop złoto, ale legł kulawy.
Wesół był zrazu, lecz gdy ból żwawy⁶
Coraz bardziej dokuczał,
Chłop narzekał i mrucał,
A winując⁷ się o to,
Rzekł: «Jowiszu, wróć zdrowie, a weź sobie złoto!»
Z skutecznieniem Jowisz się nie bawił,
Odjął bogactwa, pedogrę zostawił.

Bogactwo, Chłop,
Choroba, Zazdrość, Bóg

³snadno (a. snadnie; starop.) — łatwo. [przypis edytorski]

⁴pedogra (właśc. podagra) — choroba stawów nóg. [przypis redakcyjny]

⁵wyrazem — tymi słowami, niniejszym przyrzeczeniem. [przypis redakcyjny]

⁶żwawy — szybki; tu: ostry, dotkliwy. [przypis edytorski]

⁷winując się (daw.) — winiąc się, obwiniając się. [przypis edytorski]

Chmiel

Chmiel chciał się ziemią sunąć, bo mu to niemiło
Było,
Iż musiał szukać wsparcia i pomocy.
Szedł więc o swojej mocy
I rozciągnął się dosyć ... Ale cóż się stało?
Liście żółkniało⁸,
Kwiat był wąski,
Schły gałązki;
Już i drzeń⁹ od wilgoci zaczynał się psować¹⁰.
Trzeba się było ratować:
Gdzież się piąć? Były żerdzie, ale je ominął;
Jął się chwastu — i zginął.

Upadek, Siła, Współpraca,
Rośliny

Czapla, ryby i rak

Czapla stara, jak to bywa,
Trochę ślepa, trochę krzywa,
Gdy już ryb łowić nie mogła,
Na taki się koncept wzmogła¹¹
Rzekła rybom: «Wy nie wiecie,
A tu o was idzie przecie».
Więc wiedzieć chciały,
Czego się obawiać miały.
«Wczora
Z wieczora
Wysłuchałam, jak rybacy
Rozmawiali: wiele pracy
Łowić wędką lub węcierzem¹²;
Spuśćmy staw, wszystkie zabierzem.
Nie będę mieć otuchy,
Skoro staw będzie suchy».
Ryby w płacz, a czapla na to:
«Boleję nad waszą stratą;
Lecz można złemu zaradzić
I gdzie indziej was osadzić.
Jest tu drugi staw blisko,
Tam obierzcie siedlisko.
Chociaż pierwszy wysuszą.
Z drugiego was nie ruszą».
«Więc nas przenieś» — rzekły ryby.
Wzdrygała się czapla niby;
Dała się na koniec użyć,
Zaczęła służyć.
Brała jedną po drugiej w pysk, niby nieść mając
I tak pomału zjadając;

Starość

Zdrada

Podstęp

⁸Liście żółkniało (daw.) — liście żółkły. [przypis edytorski]

⁹drzeń (starop.) — rdzeń. [przypis redakcyjny]

¹⁰psować (starop.) — psuć. [przypis edytorski]

¹¹Na taki się koncept wzmogła — zdobyła się na taki pomysł. [przypis redakcyjny]

¹²węcierz — inaczej żak; specjalny rodzaj sieci do łowienia ryb rozpiętej na drewnianych obręczach i zakładanej w wodach stojących lub wolno płynących. [przypis redakcyjny]

Zachciało się na koniec, skosztować i raki.
Jeden z nich widząc, iż go czapła niesie w krzaki,
Postrzegł zdradę, o zemstę zaraz się pokusił.
Tak dobrze za kark ujął, iż czaplę udusił.

Padła nieżywa:

Tak zdrajcom bywa.

Zemsta, Kara

Człowiek i gołębie

W gołębniku chowane na wyniosłym dębie
Skarżyły się na ludzi niewinne gołębie;
Skarżyły się, i słusznie, strapione zwierzęta,
Iż szły dla nich na jadło młode gołębięta.
Wtem szła matka na strawę¹³; postrzegł jastrząb chciwy,
Więc w biegu wybuchał kiedy zapalczywy
Już ją tylko miał ująć, w czasie, co ugnębia,
Postrzegł strzelec gonitwę i zabił jastrzębia.
Ocalona, lot nagły pomału zelżyła¹⁴,
A kiedy do gniazdeczka i dzieci przybyła,
A przybyła z radością, uczuciem i drżeniem,
Rzekła: «I człowiek jednak niezłym jest stworzeniem»

Polowanie, Ofiara, Ptak

Dialog¹⁵

Ksiądz majster¹⁶ jezuita chcąc ojców zabawić
Starał się bardzo piękny dyjalog wyprawić;
A że właśnie do rzeczy było z karnawalem,
Przedsięwziął diabła bitwę dać z świętym Michałem.
Za czym dla archanioła zgotowano skrzydła;
Żeby zaś diabła postać stała się obrzydła
I tym większym zwycięzca mógł wślawić się plonem,
Diabła z sześciolokciowym klejono ogonem.
Gdy przyszło rzecz wyprawiać, Michał, skrzydły skory¹⁷,
Wyleciał chryżym lotem z majstrowej komory.
A diabeł, skrępowany potrójnym łańcuchem,
Z nadto długim ogonem, z nadto grubym brzuchem,
Uwiązł we drzwiach nieborak... i pękął na progu.
Gdzie nadto przygotowań, tam nic z dyjalogu.

Teatr, Książd, Praca,
Umiarkowanie

Dudek

¹³na strawę — na poszukiwanie pożywienia. [przypis redakcyjny]

¹⁴zelżyła — tu: zwołniła. [przypis redakcyjny]

¹⁵dialog — prosta forma sceniczna do poł. XVIII w. uprawiana w teatrach konwiktów zakonnych. [przypis redakcyjny]

¹⁶majster — tu: magister, mistrz w konwikcie zakonnym. [przypis redakcyjny]

¹⁷skory — szybki; skrzydły skory: szybki dzięki posiadanym skrzydłom. [przypis edytorski]

z *Fedra*¹⁸

Źle ten czyni, kto cudzą rzecz sobie przyswoił.
W pióra się pawie dudek ustroił
I w tej postawie
Wszedł między pawie.
Poznały zdrajcy świeże rozboje:
Postradał cudze i stracił swoje.
Z tej więc pobudki
Wrócił, gdzie dudki,
A te w śmiech z niego:
«Chciałeś cudzego,
Dobrze ci tak i nikt cię żałować nie może —
Kiedyś stworzon na dudka, bądź dudkiem, niebożę!»

Maska, Pozory, Strój,
Pozycja społeczna,
Próżność, Zemsta, Klęska

Dzieci i żaby

Koło jeziora
Z wieczora
Chłopcy wkoło biegali¹⁹
I na żaby czuwały²⁰:
Skoro która wypływała, Kamieniem w łeb dostawała.
Jedna z nich, śmielszej natury,
Wystawiwszy łeb do góry,
Rzekła: «Chłopcy, przestańcie, bo się źle bawicie!
Dla was to jest igraszka, nam idzie o życie».

Przemoc, Zabawa,
Okrucieństwo, Kondycja
ludzka

Fejerverk

W lesie w noc ciemną
Zapalony fejerverk²¹ miał postać przyjemną.
Więc kontenci puszkarze²²,
Chcąc rzecz zlepszyć w zamiarze,
Ku miłszemu upominku²³
Odprawili rzecz na rynku.
Ten, gdy się własnym oświeceniem krasił,
Fejerverk zgasił.
Zawiódł skorych w czynieniu.
Trzeba światłu być w cieniu.

Ogień, Światło, Cień,
Próżność, Las, Miasto

¹⁸Fedr (a. Fedrus, właśc. Phaedrus ok. 15 – ok. 50 r. n.e.) — autor poetyckich przekładów greckich bajek Ezopa na łacinę; bohaterem bajki analogicznej do tej jest zarówno u Ezopa, jak również w przekładzie Phaedrusa sójka. [przypis redakcyjny]

¹⁹Chłopcy (...) biegali (daw.) — dziś popr. chłopcy biegali. [przypis edytorski]

²⁰czuwać — tu: czyhać, czatować. [przypis edytorski]

²¹fejerverk (właśc. *fajerwerk*; z niem. *Feuer: ogień*) — sztuczne ognie dające różne efekty świetlne; w XVIII w. fajerverki były bardzo częstym sposobem uświetniania uroczystości na dworach. [przypis edytorski]

²²puszkarz — tu: specjalista wyrabiający i puszczający ognie sztuczne. [przypis redakcyjny]

²³upominek — wspomnienie, upamiętnienie. [przypis redakcyjny]

Fiatki

Źle, gdzie umysł jest miałki²⁴.
Skarżyły się fijalki
Na swe losy niezręczne²⁵,
Iż choć wonne i wdzięczne,
Względem kwiatów, co bliskie,
Zbyt ukryte i niskie.
Gdy się wrzask nie ucisza,
Doszły skargi Jowisza,
A ten wyrok dał taki:
«Zbyt natrętne żebraki! Narzekacie, a przecie,
Co wam zdatno, nie wiecie!
To, na które skarżycie,
Ocala was ukrycie».

Głupota

Ambicja, Kwiaty, Próżność

Filozof

Po stryju filozofie²⁶ wziął jeden spuściznę,
Nie gotowiznę,
Tam, gdzie duch buja nad ciało,
Takich sprzętów bywa mało,
Ale były na szafach, w szafach słojków szyki,
Alembiki²⁷,
Papierów stósy²⁸,
Globusy
I na stoliku
Szkielek bez liku,
A w końcu ławy
Worek dziurawy.

Dziedzictwo, Nauka,
Bogactwo, Pieniądz,
Pozory, Realista, Oko,
Wzrok

Wziął jedno szkiełko, patrzy, aż wór okazały.
Wziął drugie, a woreczek nikczemny²⁹ i mały.
Westchnął zatem nieborak i rzekł: «Wiem, dlaczego
Były pustki w dziurawym worku stryja mego:
Gdyby był okiem, nie szkłem, na rzeczy poglądał,
I on by użył, i ja znalazłbym, com żądał».

Filozof i chłop

Wielki jeden filozof, co wszystko posiadał³⁰,
Co bardzo wiele myślał, więcej jeszcze gadał,
Dowiedział się o drugim, który na wsi mieszkał.
Nie omieszkiał

Chłop, Filozof, Mądrość,
Nauka, Słowo

²⁴*miatki* — tu: płytki, ograniczony, powierzchowny. [przypis redakcyjny]

²⁵*niezręczny* — tu: niekorzystny. [przypis redakcyjny]

²⁶*filozof* — chodzi tu o uczonego w ogóle; opisana w bajce pracownia należała, jak sądzić można z wyposażenia, do alchemika, astronoma lub przyrodnika. [przypis redakcyjny]

²⁷*alembik* — naczynie do destylacji płynów. [przypis redakcyjny]

²⁸*stósy* — pochylonego „ó” użyto dla rymu. [przypis redakcyjny]

²⁹*nikczemny* — tu: nędzny, mizerny. [przypis redakcyjny]

³⁰*wszystko posiadał* — tu: posiadał całą wiedzę. [przypis redakcyjny]

I kolegę odwiedzić,
I od niego się dowiedzieć,
Co umiał i skąd była ta jego nauka,
Znalazł chłopca nieuka,
Bo i czytać nie umiał, a więc książek nie miał.
Oniemiał.
A chłop w śmiech: «Moje księgi — rzekł — wszystkie na dworze:
Wół, co orze,
Sposobi mnie do pracy, uczy cierpliwości,
Pszczoła pilności,
Koń, jak być zręcznym,
Pies, jak wiernym i wdzięcznym,
A sroka, co na płocie ustawicznie krzeczy,
Jak lepiej milczyć niżli gadać nic do rzeczy».

Gęsi

Gęsi, iż Rzym uwolniły³¹,
Wielbione były;
A że się to i w nocy, i krzyżeniem działo,
Ujęte chwałą,
Szły na radę i stanęło,
Aby zacząć nowe dzieło:
W krzyżeniu się nie szczenić,
Lisy z lasa³² wypędzić,
Więc wspaniałe a żwawe
Poszły w nocy i wrzawę
W lesie zrobiły,
Lisy zbudziły:
A te, gdy z jam wypadły.
Zgryzły gęsi i zjadły.

Wróg, Głupota, Ptak

Gołębie

z indyjskiego, *Pilpaja*³³

Dwa gołąbki razem żyły
I szczęśliwe sobą były.
Jeden się zwał Bezendech, Newazendech drugi
W jednym jadły korytku, z jednej piły strugi.
Razem po polach bujały,
Razem do domu wracały.
Zgoła czy w wieczór, czy rano,
Zawždy je razem widziano.

Przyjaźń, Ptak

³¹*gęsi (...)* Rzym uwolniły — Według podań starożytnych podczas najazdu Gallów na Rzym (w IV w. p.n.e.) gęsi kapitołińskie poświęcone Junonie, w chwili gdy nieprzyjaciół skradł się pod mury twierdzy, obudziły krzykiem obrońców miasta przyczyniając się w ten sposób do jego uratowania. [przypis redakcyjny]

³²z lasa (daw. forma D. lp.) — dziś popr.: z lasu. [przypis edytorski]

³³*Pilpaj* (a. *Bidpai*) — filozof i pisarz bramiński, któremu przypisuje się autorstwo zbioru bajek zwierzęcych. W XII w. przełożono jego bajki na łacinę, a na początku XVIII w. na francuski. Bajka o gołębiach była bardzo popularna, o czym świadczą liczne przekłady m.in. Lafontaine'a, Trembeckiego, czy Niemcewicza. [przypis redakcyjny]

Nie masz w świecie rzeczy stałej!
Zażyłości poufałej
Nie najdłuższe było trwanie.
Mimo prośby, odradzanie
Bezendech chciał świat odwiedzić³⁴,
Uprzykrzyło się na miejscu siedzieć,
I poleciał... Miło było,
Co obaczył, to bawiło.
Gdzie siadł, nowe widowiska.
Wtem, gdy już noc była bliska,
A odpocząć sam gdzie nie wie,
Usiadł na drzewie.
Nadeszła burza, grad i ulewa;
Spuścił się z wierzchołka drzewa.
I tak jeszcze gorzej było.
Wspomniał więc sobie, jak miło
Spokojnej chwili używać,
W gołębniku odpoczywać.
Po smutnej porze
Nastaly zorze.
Deszcz, grad, grzmoty ustały.
Wskroś przemokły, zmartwiały,
Widząc już rzeczy postać okazalszą³⁵,
Otrzepawszy skrzydełka wziął lot w drogą dalszą.
A gdy coraz nowymi widoki się cieszy,
Postrzegł, że ktoś za nim śpieszy.
Był to jastrząb w pędzie lotny.
Gołąb zwrotny,
Jak mógł, uciekał... Wtem orzeł z góry,
Straszny pazury,
Padł na jastrzębia; i gdy walczyli,
Korzystając z dobrej chwili,
Przecież tę miał pociechę,
Iż się dostał pod strzechę.
Nazajutrz, gdy dzień nastał pogodny,
Letki, bo głodny,
Postrzegł gołębia: a on się pasie.
«I to zda się!»
— Pomyślał sobie; więc się z nim wita.
Strawa obfita,
Potrzebna zdrowiu,
Na pogotowiu.
Niedługo myśląc jął się do jadła.
Wtem sieć zapadła
I wraz z kolegą został w więzieniu.
Gdy więc w srogim utrapieniu
Płakał stroskany,
Postrzegł, iż tamten był uwiązany.
Więc mu zlorzeczył, mądry po stracie,
A ów: «Nie krzycz, bracie,
Płacz tu i krzyk nie pomoże!
Jakoś wpadł, tak i siedź, niebożę.
I mnie się to przydało³⁶.
Lecz poweźmy myśl wspaniałą!

Przemijanie

Bezpieczeństwo, Dom,
Podróż, Szczęście

Wróg, Walka

Niewola

Los

³⁴odwiedzić — zwiedzić. [przypis edytorski]

³⁵okazalszy — tu: lepszy, korzystniejszy. [przypis redakcyjny]

³⁶przydało się — przydarzyło się, przytrafiło. [przypis redakcyjny]

Kto wie, czy wspólni
Nie będziem wolni?»
Jakoż tyle pracowali,
Iż się z więzów wydostali
I każdy w swoją poleciał stronę.
Bezendech, kontent, iż miał ochronę,
Nie mówiąc nic nikomu
Powędrował do domu.
Już widział z bliska
Miłe siedliska,
Już do swojego domku się spieszył,
Gdy strzelec skrzydło strzałą wskroś przeszył.
Wpadł w studnię i ostatnia ginęła otucha;
Szczęściem niespodziewanym studnia była sucha.
Więc kiedy się ocucił,
A do lotu jak powrócił,
A raczej gdy sił zdobywał,
Ponad ziemię podlatywał, Pełen wesela,
Znalazł dom i przyjaciela.
A doznawszy, jak podróż i trudzi, i smuci,
Przysiągł, iż więcej do niej nie powróci.

Dom

Podróż

Góra i dolina

Jak to zwyczaj, wyższy, hardy.
Doznawając zwykłej wżgardy
Rzekła raz dolina górze:
«Ty się wznosisz, ja się nurzę³⁷,
Jednak bym się nie mieniła³⁸».
Góra, szczytem swym zuchwała,
Pogroziła dolinie;
Ale w teje godzinie
Osiadł tuman³⁹ na górze,
A z nim wiatry i burze:
Wiatr liść dębów pomiotał,
Cedry piorun zdruzgotał.

Bezpieczeństwo, Góra

Burza, Drzewo

Jaś

Nieźle to i postuchać, gdy mówią staruszki.
Szedł Jaś na gruszki,
A ojciec widząc, jak pełen zapału,
Rzekł: «Trząś gruszki, mój Jasiu, ale trząś pomału!»
Jeszcze nie skończył, a już Jaś w sadzie.
Posłuszny radzie,
Strząsnął drzewem pomału... i gruszka nie pada.
Zła rada!
Więc strząsnął mocniej, nie padła znowu.
Chciwy połowu:

Młodość, Starość, Słowo,
Mądrość

³⁷nurzyć się — zanurzać się. [przypis edytorski]

³⁸mieniać się — zamieniać się. [przypis edytorski]

³⁹tuman — gęsta mgła, chmura. [przypis redakcyjny]

«Nie trząść tu, widzę, trzeba — rzekł — lecz rwać należy».

Po drabinę więc bieży,
A gdy nie znalazł i w prawo, i w lewo,
Piął się na drzewo.
I to wskórał, iż zleciał i potłukł się srodze.
Jednak, choć w bólu i trwodze
Smutną miał postać,
Przemyślał Jaś przecież, jak to gruszek dostać.
Więc sporym, który leżał koło drzewa, kłosem
Rzucił, przełamał gałąź i padła z owocem.
Porwie, gryźnie⁴⁰, aż gruszka twarda i ladaco⁴¹.
Gdy więc wrócił do ojca z nadaremną pracą,
Rzekł smutnemu po szkodzie Jasiowi staruszek:
«Gdy nie padną trzęsione, nie trzeba rwać gruszek».

Czas, Drzewo, Rośliny

Jodła i jabłoń

Jabłoń rzekła sąsiadce: «O ponura jodło!
Po cóż blisko mnie wzrastasz, gdy jesteś tak podłą?
Patrz, do moich owoców jak się każdy spieszy!
Patrz, jak widząc, że kwitnę, każdy się ucieszy!»
Spadły kwiaty, za czasem⁴², owoce zerwano
Spadły liście, a zatem⁴³ o jabłoń nie dbano.
Widząc to rzekła jodła: «Sąsiadko zbyt harda,
Osądź teraz, czy słuszna była twoja wzdarda?
O tym, co było zewnątrz, trzymałaś wysoce:
Nie ciebie ludzie czcili, lecz twoje owoce».

Drzewo, Próżność, Korzyść

Kogut

Kogut, iż piał na odmianę,
Zyskał życie pożądane.
W szczęśliwej porze
Osiadł we dworze.
Skoro raz pan umieścił,
Każdy sługa go pieścił:
Zażywając do rady
Pan, panięta, sąsiady,
Uwielbiali proroka
W pół roka.
Zapiał był raz po deszczu: — Odmiana!
Więc zaraz z rana
Gospodarz w pole,
Sąsiad na rolę
Szli zaufale;
Ale
Wpółśród roboty
Nadeszły słoty.

Dworzanin, Dwór,
Przemijanie, Ptak, Sługa,
Prorok, Zabobony

⁴⁰*gryźnie* (forma 3 os. lp od czasownika: gryźć) — dziś popr.: ugryzie. [przypis edytorski]

⁴¹*ladaco* — byle co, byle jaki. [przypis edytorski]

⁴²*za czasem* — po jakimś czasie. [przypis redakcyjny]

⁴³*zatem* — potem. [przypis edytorski]

Kogut winien — więc na niego!
On sprawcą wszystkiego złego!
    On źle poradził,
    On grad sprowadził,
    On czas oziębził,
    On zasiew zgnębił,
    On zepsuł pole,
    On zniszczył rolę!
Idąc na śmierć, rzekł nieborak:
«Dobrze mi tak, żem był dworak».

Komar

Brzęczał komar wesoło, bo się dobrze napił.
    Gdy się więc kwapił,
Aby się to jeszcze stało,
Co mu się już raz udało,
    Źle w tym sobie poradził:
Brzękiem własnym się zdradził.
I gdy próżno się trudził,
A śpiącego obudził,
Czatowany po głosie,
Skończył życie na nosie.
I cóż z tego wybadać?
Lepiej milczeć niż gadać.

Bezpieczeństwo, Słowo

Konie

Koń maneżowy⁴⁴ zszedł się z stadniczym⁴⁵,
    Rzekł: «Tyś jest niczym.
Jeżeli mnie będziesz prosić,
Nauczę cię człeka nosić:
    Jak suwać rowy⁴⁶,
    Jak biec na łowy,
    Jak stąpać w ciągu,
    Jak być w zaprzęgu».
«A ja, nieuk — rzekł stadny — o to cię nie proszę;
Może źle, że nie umiem — lepiej, że nie noszę».

Koń, Nauka, Szkoła,
Wolność

Koniec

A jeszcze jedną! Albo to przychodzą
Bajki na rozkaz? Gdy zechcą, się rodzą,
A kiedy nie chcą, — wołaj, wrzeszcz jak czajka,
    Nie przyjdzie bajka.
Tak jak nasz Józio, co go pieści matka,

Dziecko, Jedzenie, Matka

⁴⁴koń maneżowy — wierzchowiec ujeżdżony na maneżu; od *maneż*: pomieszczenie do nauki konnej jazdy, ujeżdżalnia koni. [przypis redakcyjny]

⁴⁵koń stadniczy — żyjący w stadzie, dziki. [przypis redakcyjny]

⁴⁶suwać rowy — skakać przez rowy. [przypis redakcyjny]

Postrzegł opłatek⁴⁷
Postrzec, naprzec się — to u niego jedno.
Więc matkę biedną
Nuż męczyć: «Daj go!» A opłatek zjadła.
«Dam — rzekła — ale, Józiu, ucz się abecadła».
Porozumiał⁴⁸ to Józio, za co go tak łechce,
Więc rzekł: «Schowaj opłatek; kiedy każesz, nie chcę!»

Koń i wielbłąd

z *Lessinga*⁴⁹

Mało dla nas, co mamy, więcej chcemy jeszcze.
A że to prawda, powieść o koniu umieszczę.
Skarżył się przed Jowiszem, hardy i zuchwały
Iż choć wspaniały,
Chociaż rzeński, ozdobny⁵⁰,
Choć do skoków sposobny,
Chociaż stąd bywa powszechnie chwalonym,
Przecież się mniemał być upośledzonym.
«W czymże to? — rzekł mu Jowisz — mów, na czym ci zbywa⁵¹?»
«Oto kark niezbyt wzniosły, a zbyt gęsta grzywa.
Nogi nie dość wysokie,
Piersi nie dość szerokie;
Każesz nosić człowieka, a siodła nie dałeś».
«Ujźrzesz, co chciałeś» —
Rzekł Jowisz i natychmiast postawił wielbłąda.
Koń gdy pogląda:
«Oto masz z małą grzywą — rzekł Jowisz — kark wzniosły,
Siodło — garb wyniosły,
Piersi, jak chciałeś,
Nogi długie, jakowych do chodu żądałeś.
Godzien byś za zuchwałość, porównany⁵² z bydłem,
Został straszbydłem.
Ale głupstwu wybaczam; lecz na ukaranie
Wielbłąd zostanie».
Jakoż skoro go ujźrzy z daleka czy z bliska,
Drży koń z strachu, rze⁵³ trwożny, zżyma się⁵⁴ i pryska⁵⁵.

Chciwość

Koń, Próżność, Uroda, Kara

Strach

Konwersacja

Nie tylko to w Paryżu, nie tylko to w Warszawie
Śni się ludziom na jawie.

Plotka, Słowo, Zwierzęta

⁴⁷opłatek — gatunek ciasta pszennego cienko wylewanego na formy. [przypis redakcyjny]

⁴⁸porozumieć — zrozumieć, domyślić się. [przypis redakcyjny]

⁴⁹Lessing, Gotthold Ephraim (1729–1781) — niem. dramaturg, krytyk literatury i filozof, napisał m. in. około stu bajek prozą. [przypis redakcyjny]

⁵⁰ozdobny — tu: piękny, okazały. [przypis redakcyjny]

⁵¹zbywać na czymś — brakować czegoś. [przypis edytorski]

⁵²porównany — zrównany, postawiony na równi. [przypis redakcyjny]

⁵³rże (forma 3. os. lp od: rzeć) — dziś popr.: rzy. [przypis edytorski]

⁵⁴zżymać się — oburzać się, wzdrygać się, reagować gniewnie. [przypis edytorski]

⁵⁵pryska — tu: parska. [przypis redakcyjny]

Mają też i zwierzęta posiedzenia modne,
Swobodne,
Wygodne,
Płodne⁵⁶.
Zeszły się raz w pół lasa⁵⁷; był dyskurs o człeku:
A jak zwyczaj w tym wieku,
Tyle o nim gadano,
Tak się z niego naśmiano,
Z takim sławy ujęciem⁵⁸,
Iż ledwo był zwierzęciem.
Na koniec, gdy raz nierychło⁵⁹
Posiedzenie ucichło,
Ktoś zagadł⁶⁰ małpę, co by w nim dociekła⁶¹?
Rzekła:
«Chciałby on to coś znaczyć, ale mi się tak zdaje,
Iż źle małpy udaje».

Kot i kogut

Kot sprawiedliwy koguta dławił⁶²
Za to, iż się czynami zbyt złymi osławił⁶³.

A te czyny były takie:
Budził zwierzęta wszelakie,
A budzić się nie godzi,
Sen przerwany zdrowiu szkodzi.
Małżeńskiej wiary koty wielbiciele —

On miał żon wiele;
A co gorzej nieprzykładnie,
Szkardnie,
Bez względu na pokrewieństwa
Wchodził w małżeństwa.
Dławiącemu,
Jak mógł, rzekł po swojemu
Dławny⁶⁴:
«Sędzio sławny!
Przykładny kocie!

Wiem ja o twojej żarliwej cnocie
I kiedy się jej dziwię,
Pozwól, niech się też usprawiedliwię:
Mój ród jeśli rozplądzam,
Ludziom przeto dogadzam,
Piejąc budzę do pracy:
I majątni, i żebracy
Dlatego mnie chowają».
«Na tobie się nie znają —

Praca

Sen, Zdrowie

Małżeństwo

⁵⁶*plodny* — tu: płodny w dowcip, inspirujący. [przypis redakcyjny]

⁵⁷*w pół lasa* — w połowie lasu, w środku lasu. [przypis edytorski]

⁵⁸*ujęcie sławy* — umniejszenie zasług, puszczenie opinii, zniesławienie. [przypis edytorski]

⁵⁹*nierychło* — nieszybko. [przypis edytorski]

⁶⁰*zagadł* (forma 3 os. lp. rodz. m. od: *zagadnąć*) — dziś popr. *zagadnął*. [przypis edytorski]

⁶¹*co by w nim dociekła* — jak by go oceniła. [przypis redakcyjny]

⁶²*dławić* — dusić. [przypis edytorski]

⁶³*osławić się* — okryć się złą sławą; por. *osławiony*: znany i mający złą reputację. [przypis edytorski]

⁶⁴*dławny* — dławiony, duszony. [przypis redakcyjny]

Rzekł kot. — A że ja głodny,
Więc ty życia niegodny».

Przemoc, Sprawiedliwość,
Głód

Kruk i lis

z *Ezopa*

Bywa często zwiedzionym,
Kto lubi być chwalonym.
Kruk miał w pysku ser ogromny;
Lis, niby skromny,
Przyszedł do niego i rzekł: «Miły bracie,
Nie mogę się nacieszyć, kiedy patrzę na cię!
Cóż to za oczy!
Ich blask aż mroczy!
Czyż można dostać
Takową postać?
A pióra jakie!
Szkłniące⁶⁵, jednakie.
A jeśli nie jestem w błędzie,
Pewnie i głos śliczny będzie.»
Więc kruk w kantaty⁶⁶; skoro pysk rozdziawił,
Ser wypadł, lis go porwał i kruka zostawił.

Pochlebstwo, Podstęp,
Próżność, Korzyść

Kuglarze

Dosyć się to często zdarza:
Bywa kuglarz nad kuglarza.
Jeden z nich, a jest niemało,
Żwawo i śmiało
Pokazywał, co może:
Zjadał łyżki i noże,
Z gałek ciasta robił grosze,
Karty przemieniał w kokosze⁶⁷;
Co chciał, stawiał, i co chciał, zmykał⁶⁸,
Usta kłódkami zamykał,
Kuropatwy robił z chleba;
Zgoła był takim jak trzeba:
Bawił, dziwił od tygodnia.
Wszedł drugi i powiedział: «Ja się zowie zbrodnia».
Rzekł zatem do pierwszego: «Kolego i bracie!
Na rzemiośle się nie znacie!
A wy, co mnie widzicie,
Patrzcie, cuda ujźrzycie,
Oto zwierściadło,
Co wszystko zgadło».

Czary, Pozory, Prawda

Lustro

⁶⁵szklnięcy (daw.) — lśniący, błyszczący jak szkło. [przypis edytorski]

⁶⁶w kantaty — zaczął śpiewać; od *kantata* (z wł.): utwór muzyczno-wokalny o charakterze uroczystym.
[przypis redakcyjny]

⁶⁷kokosz (przestarz.) — kura, kwoka. [przypis edytorski]

⁶⁸zmykać — tu: ściągać, ukrywać, usuwać. [przypis redakcyjny]

Zbliżył się szpetny — ujrzął postać miłą,
Przyszędł garbaty i garbu nie było;
Każdy z pociesznym⁶⁹ odszedł zadatkem:
Kto nie miał zębów — znalazł dostatkem,
Poczerniałe
Były białe;
Stara baba będąc młodą
Pocieszyła się urodą.
Wszyscy sprawcę uwielbiali,
Wszyscy razem zawołali:
«Oto zwierściadło,
Co wszystko zgadło».

Dał lichwiarzowi w rękę pełen kaszy garnek:
Skoro wziął, tyle groszy było, ile ziarek:
Glina postać przybrała okutej szkatułki:
Otworzył stratny⁷⁰, znalazł pozew i pigułki⁷¹,
Rzucił; porwał ją złodziej i brzęczała złotem,
Ale gdy odbił zamek z niezmiernym łoskotem,
Przestraszył go natychmiast widok niespodziany:
Złoto znikło, znalazł się stryżek i kajdany.

Stawił butelek parę szampańskich;
«Oto — rzekł — ekstrakt⁷² obietnic pańskich».

Zrazu nic w nich nie było.

Coś się potem zjawilo.

A to coś jak się zaczęło burzyć,
Mieszać, przewracać, pienić i kurzyć,

Szelest zrobił się wielki,

Pękły obie butelki...

I znowu nic nie było.

Gdy to wszystkich dziwiło,

Jakieś dziwackie ją odprawiać szepty,

Jak grad na stolik leciały recepty.

Wziął jedną zdrowy, czytał i słabo mu było:

Wziął chory, nic nie znalazł i to uleczyło.

Spazmatyczna⁷³, co tam stała,

To na swojej wyczytała:

«Chcesz nie być chora,

Strzeż się doktora!»

Zmienił modne kornety w worek wypróżniony,

Zrobił pierścień z pszenicy, a kufel z karbony⁷⁴.

Zadziwili się wszyscy, on rzekł: «To jest fraszka!»

Dał młodemu trzos złota, została się flaszka.

Postrzegł w ciżbie dworaka, dał mu pęcherz z złotem,

Kazał ścisnąć, natychmiast, niespodzianym zwrotem

Odmieniwszy postawę prostą⁷⁵ i obrzydłą,

Wystrzelił jak z harmaty i wydał kadzidło.

Wziął fascykuł⁷⁶ od jurysty⁷⁷,

Dmuchał — został piasek czysty.

Pan

Młodość, Pieniądz

Dworzanin

Czary, Prawnik, Sąd,
Sędzia, Bogactwo, Bieda,
Pieniądz

⁶⁹pocieszny — tu: pocieszający. [przypis redakcyjny]

⁷⁰stratny — utracjusz, marnotrawca. [przypis redakcyjny]

⁷¹pigułki — tu: z trucizną. [przypis redakcyjny]

⁷²ekstrakt (z łac.) — wyciąg, streszczenie, tu: treść, istota. [przypis redakcyjny]

⁷³spazmatyczny — tu: chory na spazmy; była to dolegliwość częsta czy wręcz „modna” w XVIII w., m. in. W. Bogusławski napisał komedię *Spazmy modne* (Lwów, 1797) [przypis redakcyjny]

⁷⁴karbona — skarbona. [przypis redakcyjny]

⁷⁵prosty — tu: prostacki, niewykwintny. [przypis redakcyjny]

⁷⁶fascykuł — zwój papierów, dokumentów. [przypis redakcyjny]

⁷⁷jurysta — prawnik. [przypis edytorski]

Z piasku owego zaraz bicz ukręcił,
 Z bicza kałamarz, a gdy w nim coś zmęcił,
 Ujrzeli w rękach swoich za taką robotą:
 Ten, co miał sprawę — piasek, co w niej gadał⁷⁸ — złoto.
 Sędziemu dwa pęcherze dał od zapozwanych,
 Obydwa były pełne papierów pisanych.
 Pękł, co był ubogiego, skoro go wymienił,
 Bogacza w ważny weksel⁷⁹ zaraz się przemienił.
 A wszyscy zawołali z daleka i bliska:
 «To mi to pęcherz, gdy kto na nim zyska!»
 «Chcecie wiedzieć — rzekł dalej — jak przemysł rzecz mnoży?
 Niech z was każdy w ten worek pieniądze położy».
 Stosując się do rozkazu
 Napelnili go do razu.
 On się pokłonił, podskoczył, wykrzyknął,
 Brzęknął pieniędzmi, rozśmiał się i zniknął.

Lew chory

<p>I panowie chorują, czemuż lwy nie mogą? Bolescią srogą Lew zdjęty ryczał; niebożęta, Drżały zwierzęta. Te, co na dworze króla jegomości, W żalości Przymilały się panu. A że gdzie chory, Tam i doktory: Niedźwiedź mimo powagę wraz z lisem kolegą Natychmiast biegną⁸⁰. W radę: niedźwiedź po prostu Na niestrawność życzył postu; I zdławion⁸¹ za to. Lis, przelękły zapłata, Kiedy się go pytano, co brać na chorobę, Rzekł: «Pan chory na wątrobę. Moja rada o tej dobie⁸² Podjąć sobie: Komu post miły, niech gryzie śledzia, Pan zje niedźwiedzia». Nadgrodzony obficie, że dogodnie życzył, Nowym kunsztem chorego doktorem uleczył.</p>	<p>Pan, Choroba, Władza, Przemoc, Pochlebstwo, Służalczość</p> <p>Lekarz</p> <p>Jedzenie</p>
---	--

Lew i osieł

z *Fedra*⁸³

⁷⁸co w niej gadał — tu: obrońca sądowy. [przypis redakcyjny]

⁷⁹ważny weksel — weksel wiele wazący, tj. na wielką sumę. [przypis redakcyjny]

⁸⁰biegną (przestarz. forma 3 os. lm) — biegną. [przypis edytorski]

⁸¹zdławion — zdławiony, uduszony. [przypis edytorski]

⁸²o tej dobie — w takich okolicznościach. [przypis redakcyjny]

⁸³Fedr a. Fedrus, właśc. Phaedrus (ok. 15 – ok. 50 r. n.e.) — autor poczytnych łacińskich adaptacji bajek Ezopa. [przypis edytorski]

Kiedy dmie⁸⁴ głupi, śmiech z wzdargą zyska.
Wziął raz lew osła do stanowiska⁸⁵
I okrył liściem,
Żeby za przyściem⁸⁶
Zwierzęta go nie poznały,
A gdy ryknie, uciekały,
A on je miał brać wówczas, utajony.
Co miał czynić, nauczony,
Jak jął śpiewać po swojemu,
Taki dał połów lwu obzartemu,
Iż mu za to podziękował.
«I masz za co — rzekł osiel — bom ja sam polował».
«Żebyś nie był tak głupim, nie byłbyś zuchwały —
Rzekł zwierz wspaniały —
Zażylem⁸⁷ cię dlatego, iż jesteś straszydło,
Skryłem postać obrzydłą;
A żeś jest hardy, z tego teraz wniosłem:
Iż osiel, choć z lwem, przecież zawsze ostem».

Głupota, Próżność,
Polowanie

Lew, koza, owca i krowa

z Fedra⁸⁸

Kiedy mocny z słabym w kupie,
Towarzystwo takie głupie.
Lew idący na łowy
Miał społeczeństwo⁸⁹ kozy, owcy, krowy
I dostali⁹⁰ jelenia:
Gdy przyszło do podzielenia,
Lew rzekł: «Pierwsza część dla mnie, bo się lwem nazywam,
Druga, bo lepiej niż wy dokazywam;
Trzecia, bo sam jestem wart więcej niż wy troje;
Czwarta, bo się mnie boicie, a ja się nie boję».
A że piątej nie było, towarzystwo zgodne
Powąchawszy przysmaczka wróciło się głodne.

Lew, wół, lis

Lew zjadł był woła.
Strach dookoła
Powstał niezmierny,
Bo wół był wierny,
Żle łask nie użył,
Poczcziwie służył.

Przemoc, Władza, Dwór,
Dworzanin, Sługa,
Służalczość, Pochlebstwo

⁸⁴*dmie* (forma 3 os. lp. od: dąć) — nadyma się, pyszni się. [przypis redakcyjny]

⁸⁵*stanowisko* — tu: miejsce, w którym myśliwy oczekuje zwierzyny w czasie polowania. [przypis redakcyjny]

⁸⁶*za przyściem* — za przyściem, kiedy przyjdą. [przypis edytorski]

⁸⁷*zażyć* — użyć, posłużyć się. [przypis redakcyjny]

⁸⁸Fedr a. Fedrus, właśc. Phaedrus (ok. 15 – ok. 50 r. n.e.) — autor poczytnych łacińskich adaptacji bajek Ezopa. [przypis edytorski]

⁸⁹*współczesność* — towarzystwo. [przypis redakcyjny]

⁹⁰*dostali* — tu: upolowali, złowili. [przypis redakcyjny]

Jeszcze by to znośniejsza, gdyby był lew zrzędził,
Wypędził;
Ale stracić i skórę, i łaskę to wiele.
Przyjaciele,
(Bo ich miał, choć minister, nieboszczyk) płakali:
Lis raz w raz chwali
Najjaśniejszego króla jegomości
Dzieła pełne dobroci, pełne łaskowości.
Niežnośno to wszystkim było,
A na koniec i lwu się słuchać uprzykrzyło.
Więc biorąc na się postać ponurą i hardą,
Rzekł z gniewem, z wzgardą:
«Lisie! Czym jesteś, z tym się nie wydawaj,
Jeżeliś głupi, nie chwal; mądry, nie przymawiaj⁹¹».

Listy

Zeszli się jakoś w zapustną niedzielę
List, co prosił na pogrzeb, z tym, co na wesele.
A jak to między sąsiady,
Od rozmów przyszło do zwady.
Szło o pierwszeństwo; żalobny, szlubny
Równie był chlubny.
Udali się do trzeciego, aby je rozsądził;
Ten rzekł: «Każdy z was zblądził,
Nie macie się z czego wynosić
Przecie i o sąd prosić:
Po tobie zacząć płakać i będą się śmiały⁹²,
Po tobie śmiać się zacząć, a będą płakali».

Przemiana, Przemijanie,
Ślub, Pogrzeb, Wesele,
Żaloba, Śmiech, Łzy, List

Lwica i maciora

Źle to, gdy się podli szczycą.
Zeszła się raz świnia z lwicą,
Więc w dyskurs⁹³. W tych przewlekła,
Z żalem świnia lwicy rzekła:
«Żal mi ciebie, luboś⁹⁴ godna,
Luboś zacna, żeś mniej płodna.
Patrz na moją zgraję świnków:
Co tu córek, co tu synków!
A wszystkie jednym pomiotem».
Rzekła lwica: «Wiem ja o tem.
Ródź ty dziesięć, cztery, dwa,
Ja jednego, ale lwa».

Dziecko, Matka

⁹¹przymawiać — ganić, krytykować. [przypis edytorski]

⁹²i będą się śmiały — zapewne w czasie stypy. [przypis redakcyjny]

⁹³dyskurs (przestarz. forma M. lm) — dziś popr.: dyskursy; dyskurs: dyskusja, spór. [przypis edytorski]

⁹⁴luboś (starop.) — choć jesteś. [przypis edytorski]

Malarze

Dwaj portretów malarze słynełi przed laty:
Piotr dobry, a ubogi, Jan zły, a bogaty.
Piotr malował wybornie, a głód go uciskał,
Jan mało i źle robił, więcej jednak zyskał.
Dlaczegoż los tak różny mieli ci malarze?
Piotr malował podobne, Jan piękniejsze twarze.

Artysta, Bogactwo,
Pochlebstwo

Małpy

Małpa, wielki samochwał, co człeka udaje,
Zwiedziła cudze kraje,
Bo była z lasa⁹⁵ wyszła i wlaźła pod strzechę.
Wielką pociechę
Przyniosła za powrotem i siostróm, i braci.
Koligaci,
Krewni i przyjaciele, tak świezi jak przeszli,
Wszyscy się zeszełi.
A ta każdemu, co słucha,
To w głos, to do ucha
Opowiada,
Jedno łże, drugie zgada⁹⁶,
Zgoła aż słuchać miło,
Jak to pięknie pod strzechą i zabawnie było.
Przyszło spać, nie masz strzechy, a jak spać bez dachu?
Małpy w strachu.
Więc w pośpiechu
Szukać strzechy —
I znalazły,
Pod dach wlaźły.
Słyszac szelest gospodarz szedeł z świecą na górę,
Małpy w nogi... Zatkanął dziurę,
Ledwo jedna,
Zbita biedna,
Skąd przyszła, chyżo do lasa uciekła;
A gdy pytano, gdzie są drugie, rzekła:
«Pięknieć to, prawda, lecz straszy i więzi.
Kiedyśmy małpy, śpijmy na gałęzi».

Pozycja społeczna, Wolność,
Dom, Bezpieczeństwo

Młot z kowadłem

Raz zagadło⁹⁷
Młot kowadło:
«Czemu w robocie,
Młocie,
Choć się też raz nie znudzisz

Praca, Władza

⁹⁵z lasa — dziś popr. z lasu. [przypis edytorski]

⁹⁶zgada — zgaduje, zmyśla. [przypis redakcyjny]

⁹⁷zagadło — dziś popr.: zagadnęło. [przypis edytorski]

I mnie darmo dokuczasz, i sam próżno się trudzisz?

«Alboż z ochoty
Pracują młoty? —
Rzekł zagadniony —
Nie ja mam być winiony;
Ten nas nagli, co robi.
A gdy oręż sposobi
W pracy, trzasku, pożarze,
My się mścimy, on karze.»⁹⁸.

Kara, Zemsta

Młynarz, syn jego i osieł

z francuskiego, *La Fontaine*

Nie wiem, gdzie ja to czytał, ale mniejsza o to.
Miał jeden młynarz osła; tak zmęczył robotą,

Iż nie wiedząc, co robić,
Wolał sprzedać⁹⁹ niż dobić.

Wola syna wyrostka, co go w domu chował,
I rzecze: «Żeby się nasz osieł nie zmordował
W długiej drogi przeciągu,
Zanieśmy go na drąg».

Dźwiga stary i stęka, chłopiec jeszcze gorzej,
Im szli dalej, im szli sporzej,
Tym srożej trud uciemiężał,
Tym bardziej im osieł ciężał.

Gdy to postrzegli,
Ludzie się zbiegli.

Śmiechy się wzniosły:
«Wzdyc to trzy osły!

A ten najmniej, co na drąg».
Niekontent młynarz z zaciągu¹⁰⁰,
Rozumu się poradził,
Syna na osła wsadził.

Obyczaje, Ojciec, Syn

Aż pierwsi, co napotkał, nuż się gniewać o to:

«Ty na osle, niecnoto! —

Rzekli do chłopca — a stary pieszo!»

Więc do kijów gdy się spieszą,
Aby ich złość nie uniosła,
Zsadził syna, siadł na osła.

Przechodziły dziewczęta, mówi jedna do drugiej:

«Patrz, biedny chłopiec, jak do wysługi

Ten stary go używa!
Dziecię z pracy omdlewa,

A dziad niemiłosierny
W taki upał niezmierny
Pieszko go iść przymusza».

To starego gdy wzrusza,
Wsadził chłopca za siebie.

Że dogodził potrzebie,
Jedzie kontent z wynalazku,

⁹⁸My się mścimy, on karze. — miecz jest tu narzędziem kary, a młot zemsty. [przypis redakcyjny]

⁹⁹przedać (przestarz.) — sprzedać. [przypis edytorski]

¹⁰⁰zaciąg — przedsięwzięcie. [przypis redakcyjny]

Ledwo co wyjechał z lasu,
Znowu krzyk: «Jacy to głupi!
A kto od nich osła kupi?
Podróżą go udręczą,
Ciężarem go zamęczą;
Chyba skórę przedadzą!»
«Nieźle oni coś radzą —
Rzekł młynarz — chociaż i łają».
Więc z synem z osła zsiadają,
Aż znowu mówią przechodnie:
«A któż to widział, aby wygodnie
Osieł szedł wolno, a młynarz za mim.
Wybacz, bracie, że cię ganim;
Każdy z ciebie śmiać się będzie,
Jak się nie poprawisz w błędzie».
«Nie poprawię — rzekł młynarz — dość przymówek zniosłem;
Chciałem wszystkim dogodzić i w tym byłem osłem.
Odtąd, czy kto pochwali, czy mnie będzie winił,
Nie będę dbał nic o to; co chcę, będę czynił».
Co rzekł, to się ziściło
I dobrze mu z tym było.

Głupota, Mądrość,
Obyczaje

Motyl i chrząszcz

Czasem złą się być zdaje bardziej, niż jest, chwila.
Złapało dziecko chrząszcza, filozof motyla.
Musiał się chrząszcz po kijku kręcić naokoło¹⁰¹,
Motyl, pielęgnowany, poglądał wesoło
I żałował kompana. Puściło go dziecię.
Wszadzonego motyla za szkło kiedy kończył życie,
Rzekł: «Teraz znam, jak zmienne w pozorach istoty!
Lepsze prostych dziwactwo niż mądrych pieszczoty».

Dziecko, Filozof, Zabawa,
Nauka

Pozory

Myszy

Każdy się swoim zatrudnia kłopotem:
Myślały myszy, co tu robić z kotem.
Mówiły jedne: «Darami go skusić!»
Mówiły drugie: «Lepiej go udusić!»
Wtem się odezwał szczur szczywany, bo stary:
«Próżne tu groźby, próżne i ofiary.
I dary weźmie, i przysięgi złamie!
Najlepiej cicho siedzieć sobie w jamie,
A opatrzywszy zewsząd bez łoskotu¹⁰²
Ani być z kotem, ani przeciw kotu».

Bezpieczeństwo, Przemoc,
Siła

Umiarkowanie

¹⁰¹po kijku kręcić naokoło — jak w zabawie dzieci, uwiązujących chrząszcza nitką do kijka, wokół którego kręci się on i brzęczy. [przypis redakcyjny]

¹⁰²opatrzywszy (...) bez łoskotu — zabezpieczywszy się bez hałasu, po cichu. [przypis redakcyjny]

Nadzieja i bojaźń

Kiedy myśl zdatna, kiedy ostrożna,
Jak powiadają, i zmyślać można;
Mogą to drudzy, i ja też mogę.
W jedną szły drogę,
Nie wiem czy razem, czyli kolejną¹⁰³
Bojaźń z nadzieją.
Dziwne się rzeczy naówczas działy,
Bo skoro tylko gdzie zawitały,
Nagle, dziwacznie,
Wszystkie się rzeczy działy opacznie¹⁰⁴.
Ubóstwo, że ma wszystko, mniemało¹⁰⁵,
Bogactwo, że nic nie ma, płakało.
Skądże przyczyna błędu takiego?
Oto dlatego:
Nadziei przychód był uroczysty
Do alchimisty.
A bojaźń, skąpych strzegąc zbiór czule,
Była w szkatule.

Bogactwo, Nauka

Noga i but

Wiedli wojnę i srogą
But z nogą.
Ten ją winował¹⁰⁶,
Że się na niej psował¹⁰⁷;
Tamta, iż ją uciskał.
Wdał się w to szewc, co zyskał;
A w pokorze i trwodze
Kłaniający się nodze.
Gromiąc buta rzekł, groźnie wstrząsając narzędzie:
«Szanuj nogę, choć cię drze — but bez niej nie będzie».

Cierpienie, Pozycja
społeczna

Pasterz i morze

z *Fedra*¹⁰⁸

Ponad skały i rzeczki
Pędził pasterz owieczki.
Gdy zeszło zorze¹⁰⁹
A ujrzzał morze,

Chłop, Handel, Interes,
Podróż, Morze

¹⁰³*kolejną* — po kolei, jeden za drugim. [przypis edytorski]

¹⁰⁴*opacznie* — na opak, na odwrót. [przypis edytorski]

¹⁰⁵*mniemać* — myśleć, sądzić. [przypis edytorski]

¹⁰⁶*winować kogo* (starop.) — winić kogo, obarczać kogo winą. [przypis edytorski]

¹⁰⁷*psować* (starop.) — psuć, niszczyć. [przypis edytorski]

¹⁰⁸Fedr a. Fedrus, właśc. Phaedruss (ok. 15 – ok. 50 r. n.e.) — autor poczytnych łacińskich adaptacji bajek Ezopa. [przypis edytorski]

¹⁰⁹*zorze* — dziś rodz. ż.: zorza, blask rozjaśniający niebo tuż przed wschodem słońca. Podobne zjawisko jest widoczne tuż po zachodzie słońca. [przypis edytorski]

Jak wspaniałe, dostojne,
 Jak w zaciszu spokojne,
 Jak się szklniły¹¹⁰ po wodzie
 Błaski słońca przy wschodzie —
 Zakochał się w żywiolę.
 Więc rzekł: «Płynąć ja wolę,
 Niż się tulać po ziemi
 Z owieczkami mojemu».
 Przedał je więc i z stratą,
 A za to
 Nakupował daktyłów¹¹¹, na okręt zgromadził.
 Płynął morzem, a gdy go wiatr przeciwny zdradził,
 W złą chwilę
 Stracił okręt i daktyle.
 Więc do owiec nieborak: a gdy je paś znowu,
 Zoczył morze. Wspomniawszy na korzyść z obłowu¹¹²,
 Rzekł kłaniając się nisko raz, drugi i trzeci:
 «Mówię to i powtarzam z przysięgą waszeci,
 Bądź jeszcze pozorniejsze¹¹³,
 Bądź jeszcze spokojniejsze,
 Szklnij się, jak chcesz, w pogodzie,
 I w zachodzie, i w wschodzie;
 Wiem ja, co cię łagodzi,
 Wiem ja, o co tu chodzi!
 Chciałoby się daktyłów?... Nie uda się sztuka!
 Panie morze! Ostrożny, kto się raz oszuka».

Pasterz i owce

Owca na wilka
 Płakała dni kilka:
 Młode jagnię
 Zagryzł w bagnie.
 I pasterz, co go hodował,
 Żałował;
 Zgoła płakali oboje
 Jak swoje.
 Widząc to koza rzekła do drugiej:
 «Patrz, co to człowiek czyni usługi!
 Zasila w życiu, żałuje w zgubie;
 Jakże go lubię!»
 «Siebie on lubi — rzekła jej druga —
 Chytra to czułość, chytra usługa.
 Nie płacze jagnię¹¹⁴!
 On mięsa pragnie!»

Korzyść, Łzy, Żaloba

¹¹⁰szklnić się (tu: forma 3 os. lm cz. przesz. szklniły) — lśnić się jak szkło. [przypis edytorski]

¹¹¹daktyłów (D. lm) — dziś: daktyli. [przypis edytorski]

¹¹²korzyść z obłowu — iron.; chodzi tu o rzekome, nigdy nie uzyskane korzyści z handlu. [przypis redakcyjny]

¹¹³pozorniejszy — tu: wyglądający zewnętrznie zachęcająco, sprawiający robiące wrażenie pozory. [przypis redakcyjny]

¹¹⁴nie płacze jagnię (daw. forma D.) — nie oplakuje jagnięcia. [przypis redakcyjny]

Platon

Platon¹¹⁵, raz swoje zgromadziwszy ucznie,
Wyborne, sztucznie¹¹⁶
Dowodził, jak to mędrzec panuje nad światy¹¹⁷,
Sam dzielny, sam bogaty,
Jemu się ziemia sili, jemu wschodzą zorze,
Pieni się morze:
I powietrze, i gwiazdy, i słońce, i nieba
Dają, co trzeba.
On lotem nieścignionym wybujalej myśli,
Czy co działa, czy kryśli¹¹⁸,
Zawiaduje żywiołmi, ziemią, oceanem,
Zwierząt, ludzi jest panem.
A pchła, co go w nos gryzła, nie zważając nic na to
Rzekła: «To dla Platona, ale dla mnie jest Plato».

Filozof, Kondycja ludzka,
Mędrzec, Władza, Robak,
Zwierzęta

Żywioty

Pochodnia i świeca

Świeca blisko pochodni raz stawiona była,
Więc harda wielkim blaskiem gdy się wynosiła,
Rzekł ktoś: «Cudzej jasności małaś uczestniczka¹¹⁹:
Zna każdy, co pochodnia; zna każdy, co świeczka».

Próżność, Światło

Podróżny

Arab jeden, gdy go noc w podróży zapadła¹²⁰,
A był dwa dni wśród stepu¹²¹ bez wody, bez jadła,
Postrzegł worek na drodze; wziął, rozweselony,
A w blasku gwiazd chcąc widzieć, czym był napelniony,
Jęknął i rzekł niezmierną boleścią przejęty:
«Jam rozumiał, że kasza, a to dyjamenty!»

Bogactwo, Chleb, Głód,
Pieniąż, Podróż

Przyjaciele

Zajączek jeden młody
Korzystając z swobody
Pał się trawką, ziółkami w polu i ogrodzie,
Z każdym w zgodzie.

Przyjaźń, Grzeczność,
Niebezpieczeństwo, Wróg

¹¹⁵Platon (427 r. p.n.e.–347 r. p.n.e.) — gr. filozof, twórca klasycznego idealizmu; postać Platona pojawia się tu jako symbol świata filozofii i jest potraktowany żartobliwie. [przypis redakcyjny]

¹¹⁶sztucznie (daw.) — tu: w sposób wykwinny, misterny, zgodny z regułami pewnej sztuki. [przypis redakcyjny]

¹¹⁷nad światy — dziś N.Im: nad światami (panuje). [przypis edytorski]

¹¹⁸kryśli (daw.) — wyznacza, zamierza, kreśli plany. [przypis redakcyjny]

¹¹⁹Cudzej jasności małaś uczestniczka (daw. składnia) — jesteś małą uczestniczką cudzej jasności. [przypis edytorski]

¹²⁰zapadła — tu: zaskoczyła. [przypis redakcyjny]

¹²¹wśród stepu — tu zapewne: na pustyni. [przypis redakcyjny]

A że był bardzo grzeczny, rozkoszny i miły,
 Bardzo go inne zwierzęta lubiły.
 I on też, używając wszystkiego z weselem,
 Wszystkich był przyjacielem.
 Raz, gdy wyszedł w świtanie i bujał po łące,
 Słyszy przerażające
 Głosy trąb, psów szczekania, trzask wielki po lesie.
 Staął... Słucha... Dziwuje się...
 A gdy się coraz zbliżał ów hałas, wrzask srogi,
 Zając w nogi.
 Wspojrzy się poza siebie: aż tuż psy i strzelce!
 Strwożon¹²² wielce,
 Przecież wypadł na drogę, od psów się oddalił.
 Spotkał konia, prosi go, iżby się uzalił:
 «Weź mnie na grzbiet i unieś!» Koń na to: «Nie mogę,
 Ale od innych będziesz miał pewną załogę¹²³».
 Jakoż wół się nadarzył. «Ratuj, przyjacielu!»
 Wół na to: «Takich jak ja zapewne niewielu
 Znajdziesz, ale poczekaj i ukryj się w trawie,
 Jałowica mnie czeka, niedługo zabawię.
 A tymczasem masz kozła, co ci dopomoże».
 Kozieł: «Żal mi cię, nieboże!»
 Ale ci grzbietu nie dam, twardy, nie dogodzi:
 Oto wełniasta owca niedaleko chodzi,
 Będzie ci miętko¹²⁴ siedzieć». Owca rzecze:
 «Ja nie przeczę,
 Ale choć cię uniosę pomiędzy manowce,
 Psy dogonią i zjedzą zająca i owcę:
 Udaj się do cielęcica, które się tu pasie».
 «Jak ja ciebie mam wziąć na się,
 Kiedy starsi nie wzięli?» — cielę na to rzekło
 I uciekło.
 Gdy więc wszystkie sposoby ratunku upadły,
 Wśród serdecznych przyjaciół psy zająca zjadły¹²⁵.

Polowanie

Pszczółka

Składała pszczółka na wiatr¹²⁶, ale to podobno
 Chciało się żyć osobno:
 Zgoła jak się wyprawiła,
 Przez trzy dni w domu nie była.
 Cukier jej zasmakował; chciała się sposobić,
 Jakby go zrobić.
 Choć się wiele pracowało,
 Kiedy się to nie udało,
 Po kryjomu
 Wróciła do domu.
 A szerszenie tymczasem,
 Bujające za lasem,

Dom, Podróż, Kradzież,
 Własność

¹²²strwożon — strożony, przestraszony. [przypis edytorski]

¹²³załoga — tu: pomoc. [przypis redakcyjny]

¹²⁴miętko — dziś popr. miętko. [przypis edytorski]

¹²⁵Wśród serdecznych przyjaciół... — zdanie to weszło do repertuaru przysłów. [przypis redakcyjny]

¹²⁶składała pszczółka na wiatr — Zdanie eliptyczne. Domyślnie: pszczółka zrzuciła winę na wiatr. [przypis redakcyjny]

W ul się zakradły
I miód jej zjadły.
I nie pszczołkom to bywa¹²⁷!
Kto ma niechaj używa!

Chciwość żądze podnieca, zbytne żądze źle wiodą:
Dobry rozum po szkodzie, lepszy rozum przed szkodą¹²⁸.

Chciwość

Pszczoły

Rozum się rozpościera, to przywilej wieku¹²⁹,
I nie tylko w człowieku,
Ale już i zwierzęta, chociaż pism nie kryślą¹³⁰,
Głęboko myślą.

Pszczoła do mędrca zawędrowała,
A gdy go mówiącego żarliwie słyszała,
Zapomniawszy o kwiatkach, co na oknie stały,
Na to swój umysł natężyła cały,
Aby pojąć, co on gada.
Z nauki rada,

Bez miodu, lecz z rozumem do roju przybyła
I jako mądra, tym się zatrudniła,
Jakby go to polepszyć, lepiej usposobić¹³¹,
Zgoła nową rzecz zrobić.

Gdy się więc zeszyły, na pierwszym wniosku
Radziła nie robić wosku.
Bo i wiele kosztuje, i człek go podrzyna.

Druą odmiany przyczyna,
Że miód zbyt słodki wydarza straty¹³² —
Omijać kwiaty;
Z ziół się obejść użytkiem —
Rzeczpospolite niszczą się zbytkiem.
«A nowość im bardziej szkodzi —
Rzekła matka — niech was to nie zwodzi,
Co próżne mędrków roją mzoły —
Bez miodu, wosku nie będą pszczoły.
Próżna jest i szkodliwa na człowieka zмова.
Prawda, my go karmimy, ale on nas chowa.
Niech więc tak będzie, jak było od wieka:
Człowiek dla pszczoły, pszczoła dla człowieka».

Mądrość, Mędrzec, Rozum,
Uczeń

Rewolucja

Korzyść, Współpraca

Puchacze

Małżonka puchaczowa, męża swego godna,
A więc płodna,
Urodziła sześć sowiąt, puchaczków też nieco;

Dziecko, Matka, Próżność

¹²⁷I nie pszczołkom to bywa — zdarza się to nie tylko pszczołkom. [przypis edytorski]

¹²⁸Dobry rozum po szkodzie, lepszy rozum przed szkodą — wiersz ten wszedł do repertuaru przysłowiowego. [przypis redakcyjny]

¹²⁹przywilej wieku — wieku XVIII, zwanego rozumnym lub oświeconym. [przypis redakcyjny]

¹³⁰kryślić (daw.) — kreślić, pisać. [przypis edytorski]

¹³¹lepiej usposobić — udoskonalić. [przypis redakcyjny]

¹³²wydarzyć — wyrządzać. [przypis redakcyjny]

Zrazu słabe, dalej¹³³ lecą.
 Raz, gdy na zwykle igrzyska
 Ponad puste stanowiska¹³⁴
 Nabujawszy się do sytu¹³⁵,
 Wróciły do swego bytu¹³⁶,
 To jest w dziurę przy kominie,
 Pani matka w córce, synie¹³⁷,
 Wnukach, wnuczkach spoważniona¹³⁸.
 Przyjmując do swego łona¹³⁹,
 Jak to zawsze panie matki,
 Rzekła: «Cóż tam, moje dziatki?
 Cóż tam słycać?»
 A więc wzdychać:
 «Za naszych czasów wszystko coś szło sporzej¹⁴⁰,
 Teraz raz w raz coraz gorzej».
 W tej tak wielkiej troskliwości
 Najmłodsze puchaczątko, faworyt jejmości,
 Ozwało się: «Jakaśmy tylko wylecieli,
 Wszystkie ptaki zaniemieli,
 W kąty każdy jął się cisnąć,
 Żaden nie śmiał ani pisnąć:
 My tylko same bujały.
 Coś tam w krzaczkach ptaszek mały,
 Co go to zowią słowikiem,
 Odzywał się smutnym krzykiem;
 Ale i ten nie śmiał mruczyć,
 Skoro my zaczęły huczyć».
 Po sercu, jak to mówią, matkę pogłaskało,
 Że się tak pięknie udało;
 Najbardziej, iż pieszczoszek, tak dzielnie wymowny.
 Myśląc jednak, iż trzeba dać obrok¹⁴¹ duchowny,
 Rzekła: «Choć wasz głos piękny, chociaż lot tak spory,
 Uczcie się, miłe dziatki, i z tego pokory.
 Dobrze to jest, iż cudzą ułomność przebaczem:
 Nie każdemu dał Pan Bóg rodzić się puchaczem».

Ptak, Śpiew, Pokora, Pycha

Rumak i źrebiec

Koń w rzędzie sutym, zewsząd szklniący¹⁴² złotem,
 Rżąc deptał ziemię pod jeźdźcem zuchwałym,
 Źrebiec bez uzdy posuwisty lotem
 Uginał trawy w pędzie wybujałym.
 Razem ku sobie zbliżyły się oba.
 Rzekł rumak: «Patrzaj, jaka moja postać!
 Siodło, rząd złoty jak ci się podoba?
 Przyznaj, bez jeźdźca trudno tego dostać.

Bogactwo, Niewola,
Próżność, Wolność, Koń

¹³³dalej — tu: po jakimś czasie. [przypis redakcyjny]

¹³⁴stanowisko — tu: miejsce przebywania dzikich zwierząt. [przypis redakcyjny]

¹³⁵do sytu — dziś: do syta. [przypis edytorski]

¹³⁶do swego bytu — do miejsca swego bytowania, siedliska. [przypis redakcyjny]

¹³⁷synie (daw. forma Msc. lp) — dziś popr. synu. [przypis edytorski]

¹³⁸spoważniony — uhonorowany. [przypis redakcyjny]

¹³⁹przyjmować do łona — przytulać. [przypis edytorski]

¹⁴⁰sporzej — lepiej. [przypis redakcyjny]

¹⁴¹obrok — pasza, karma, strawa; tu: w rozumieniu przenośnym. [przypis edytorski]

¹⁴²szklniący — błyszczący, lśniący. [przypis edytorski]

Na wspaniałości wcale się nie znacie,
Tułacze w łąkach¹⁴³ jak nikczemne bydło».
«Prawda — rzekł żrebiec — jednakże, mój bracie,
Chociaż to złoto, przecież to wędzidło».

Rzepa

Kulawy, głuchy, stary i ślepy
    Zeszli wór rzepy.
Chciało się podjeść, bo jeść nie mieli.
Lecz gdy szło o to, jakby ją wzięli,
Powiedział stary: «Ja nie ugryzę».
Powiedział chromy¹⁴⁴: «Ja ledwo lezę».
Ślepy: «Nie widzę jej, towarzysze».
Głuchy: «A ja was, bracia, nie słyszę».
I tak gdy ciągle spór z sobą wiedli,
Została rzepa i nic nie jedli.
Jak u nich rzepa tak u nas mienie —
Każdy ma swoje wyrozumienie.
Gdy o zysk idzie, chcemy zarobić,
A kiedy na zysk, nikt nie chce robić.

Głód, Korzyść, Praca,
Współpraca, Słowo, Wieża
Babel

Skowronek

    W czasy gorące
    Na łące
    Pasły się społem
    Osieł z wołem:
    Tamten chwastem ten trawą;
    A pomiędzy murawą,
    Tam gdzie kwiaty i ziółka —
    Pszczółka.
Chwytający motylki, zbierający robaczki
    Bujał skowronek nad krzaczki.
    Na jednej łące wszystko się działo.
    Pszczółka brzęcząc w ul niosła zdobycz okazałą,
    Chwast z trawą to użyczał;
    Osieł beczał, wół ryczał.
Skowronek, wzbijając się, czule i radośnie
    Dawał wdzięk¹⁴⁵ wiośnie¹⁴⁶.

Słońce i obłoki

Czciciel słońca, a raczej tego, co go stworzył,
Przed wschodzącym wspaniale kiedy się pokorzył¹⁴⁷,

Cnota, Prawda, Światło,
Obłok, Cień

¹⁴³w łąkach — na łąkach. [przypis redakcyjny]

¹⁴⁴chromy — kulawy. [przypis edytorski]

¹⁴⁵dawać wdzięk — dodawać uroku. [przypis redakcyjny]

¹⁴⁶Bajka posiadała też usuniętą później puentę: «Tak rozum z cicha, a głupstwo z hukiem / Wychodzą drukiem». [przypis redakcyjny]

Obłok go skrył. A tym hardy,
Rzekł czczącemu: «Godzien wzgardy,
Kto się blaskiem uwodzi¹⁴⁸;
Jeżeli się czcić godzi,
Mnie się kłaniaj, co blask gaszę».
Rzekł mu czciciel: «Znam czczość¹⁴⁹ waszę;
Czym jesteście, dociekam;
A niech tylko poczekam,
Zbyt zuchwali tułacze,
Czym jesteście, obaczę».
Jakoż wiatr spędził chmurę zgęstwiałą;
Znikła, słońce zajaśniało.
Próżne zjadłych¹⁵⁰ są kroki,
Pełzną jak czcze obłoki.
Choć przyćmi cnotę złość, gdy ją uciśnie,
Wzmoże się sama i żywiej zabłyśnie.

Słońce i żaby

z *Fedra*¹⁵¹

Sąsiad Ezopa, złodziej, się żenił,
Ezop do bajki tak rzecz wymienił:
Słońce chciało mieć żonę.
Żaby, strwożone,
Tak wrzeszczały,
Iż się słyszeć Jowiszowi dały.
Pyta się, o co
Tak się kłopotą.
Rzekła z nich jedna: «Jak nie narzekać,
Gdy teraz samo może dopiekać
I suszyć bagna, które nas chłodzą;
Niechże się z niego inne rozrodzą,
A z panem ojcem razem wyruszą,
Bagna i rzeki, i nas wysuszą».

Rodzina, Ślub, Złodziej

Słońce, obłoki, ziemia

Skarżyła się przed słońcem ziemia na obłoki:
«Cóż po tym, że po świecie lot wiedziesz wysoki,
Kiedy cię obłok kryje i wilgoć zachmurza?
Dopieroż kiedy z chmury uczyni się burza,
Noc ze dnia!» Słońce rzekło: «Darmo się rozwodzisz;
Nie skarż się na obłoki, ty je sama rodzisz».

Obłok, Słońce, Ziemia

¹⁴⁷ *pokorzyć się* — stanąć w pokorze, okazać pokorę. [przypis edytorski]

¹⁴⁸ *kto się blaskiem uwodzi* — kto daje uwieść blaskowi. [przypis edytorski]

¹⁴⁹ *czczość* — nicność, pustka wewnętrzna. [przypis redakcyjny]

¹⁵⁰ *zjadły* — zajadły, złośliwy. [przypis edytorski]

¹⁵¹ Fedr a. Fedrus, właśc. Phaedrus (ok. 15 – ok. 50 r. n.e.) — autor poczytnych łacińskich adaptacji bajek Ezopa. [przypis edytorski]

Stonecznik i fiatek

Jeden wielki, drugi mały:
Słonecznik wzrostem wspaniały,
Fijalek skromny postacią,
Jak to bywa między bracią,
Na koniec się powadzili¹⁵².
O co?... Raz w raz¹⁵³ z sobą byli:
A być razem, a być w zgodzie
Ciężko nawet w jednym rodzie.
Szło o słońce, a hardy z swojego nazwiska,
Ten, co jaskrawym blaskiem się połyska
I za słońcem się obraca,
Gardził drugim, iż się zwraca¹⁵⁴
I kryje pomiędzy trawą.
Gdy więc nań powstawał żwawo,
Rzekł fijalek: «Miły bracie,
Żal mi cię, gdy patrzę na cię. Chociaż jaśnie oświecony,
A ja do blasku niezdolny,
Twój zwrot jednak przymuszony;
Ja w ukryciu, ale wolny».

Pozycja społeczna, Wolność,
Światło
Kłótnia

Szczep winny

Mówią Arabi, iż gdy szczep winny
Adam posadził, diabeł, zbyt czynny,
Podlał krwią pawia, co Adam szczepił.
A gdy się w zroście szczep coraz krzepił
I listki wydał,
Diabeł krew małą do pierwszej przydał.
Zeszły jagody, skropił lwia juchą,
A gdy dojrzały, a było sucho,
Skropił je wszystkie posoką świnią¹⁵⁵.
Cóż teraz czynią?
Oto gdy wina szklanekę kto łyknie,
Jak paw się nadmie, po drugiej krzyknie,
Skacze jak małpa, gdy szklanki mnoży,
Po piątej, szóstej jak lew się sroży;
A kiedy coraz więcej przyczynia¹⁵⁶,
Z pawia, lwa, małpy staje się świnią.

Wino, Diabeł, Zwierzęta

Szczygieł i kos

Ponad wrzosem
Szczygieł z kosem

Kłótnia, Niewola, Wolność

¹⁵²powadzić się — pokłócić się. [przypis edytorski]

¹⁵³Raz w raz — raz po raz, tu: stale. [przypis redakcyjny]

¹⁵⁴się zwraca — tu: odwraca się, kryje przed słońcem. [przypis redakcyjny]

¹⁵⁵posoka świnią — krew świńska. [przypis redakcyjny]

¹⁵⁶przyczyniać — dodawać. [przypis redakcyjny]

Powadzili się o to, kto z nich lepiej śpiewa.
Kolo drzewa
Widząc, iż się przymyka¹⁵⁷,
Zdali sąd na ptasznika.
Ten, przyjaźni zadatki
Chcąc dać, prosił do klatki.
Ale i kos, i szczygiel powiedzieli mu na to:
«Lepsza zwada na dworze niżli zgoda za kratą».

Trzoda

Pies wierny, owca prosta, ale dobre zwierzę,
Z wilkiem i lisem raz weszły w przymierze:
Lis, aby od kur stronił,
Wilk, aby owce bronil,
Jednak, iż byl lis zradny, wilk w silę zamożny¹⁵⁸,
Pies byl ostrożny.
Gdy szły w manowce,
Pilnował owce,
A na odwodzie¹⁵⁹
Czuwał przy trzodzie.
Raz gdy się kury, gęsi, owce w radę zeszyły,
Przybył tam i rzekł do nich lis w lata podeszły:
«Próżno się zgromadzacie już to razy kilka;
Zawsze jest podejrzenie¹⁶⁰ na lisa i wilka:
Na wilka, co was broni, kochane jagnięta,
Na lisa, co was strzeże, kury i gąsięta!
Pies was w to podejrzenie ku nam przyprowadza,
Pies was zdradza».
Więc wyrok zgromadzenia psa odejść przymusił.
Cóż zatem? Wilk zgryzł owce, lis kury wydusił
I tak to zawsze bywa, gdy się zejda w kupie
Pilnujący roztropni, pilnowane głupie.

Głupota, Pies,
Sprawiedliwość, Zdrada

Umbrelka

Prosił bramin¹⁶¹ pobożny oświecenia z góry.
Wtem duch stanął, a wpośród pełnej grzmotów chmury
Wzniósł się głos: «W tym, co znajdziesz, jest nauka wszelka!»
Duch zniknął. Wspójrzy bramin, aż przed nim umbrelka¹⁶².
Jeżeli się przestraszył, bardziej jeszcze zdziwił;
Żeby się jednak górnej woli nie sprzeciwił.
Wziął rzecz, której zdatności dotąd był nie wiedział,
Gdy więc smutny i w myślach zatopiony siedział,
Nie wiedząc, czy los wielbić, czyli nań narzekać,
Tak niewyczajnie słońce zaczęło dopiekać,
Iż nie mając wśród pola żadnego schronienia,

Mądrość, Umiarkowanie

¹⁵⁷przymykać się — przemykać się, przekradać. [przypis edytorski]

¹⁵⁸w silę zamożny — obdarzony siłą. [przypis redakcyjny]

¹⁵⁹na odwodzie — w straży tylnej. [przypis redakcyjny]

¹⁶⁰podejrzenie (starop.) — podejrzenie. [przypis edytorski]

¹⁶¹bramin — kapłan i uczyony w religii bramińskiej w Indiach. [przypis redakcyjny]

¹⁶²umbrelka — parasolka. [przypis edytorski]

Z rozpostartej umbrelki zyskał pomoc cienia.
 Wtem zbierały się chmury i wiatry powstały;
 Lubo w tej porze¹⁶³ bramin cierpliwy i trwały,
 Przecież widząc, co zyskał, rzekł sobie: «Duch zdarzył.
 Kto wie, może w tym darze i inne skojarzył?»
 Gdy mu więc wiatr był przykrym mocą swoją wielką,
 Zastawił się i zyskał schronienie umbrelką.
 Po wietrze deszcz się puścił i gdy pola moczył,
 Bramin, kiedy narzędzie dane sobie zoczył,
 Rzekł: «Ukryję się pod tym, co mi dały duchy».
 Wzniósł nad siebie i został wśród ulewy suchy.
 Więc patrząc na tak zdatną żądz dogodzicielkę
 Wielbił dawcę i chwalił dogodną umbrelkę.
 Wtem słyszy odgłos w grzmocie: «Ucz się z małej rzeczy,
 Co masz czynić, jak czynić i co mieć na pieczy.
 Wiatry są namiętności dzielne i burzliwe,
 Deszcz rześisty, — przygody życia nieszczęśliwe,
 Zbytne słońca upały — pomyślność gdy wielka;
 Uczyni to roztropność, co teraz umbrelka».

Wabik

Wabił strzelec tak dobrze, iż zwodził zwierzęta;
 Szły na głos albo raczej na śmierć niebożęta.
 On zaś gubiąc i zwierza, i ptaszęta liche
 Jeszcze się z nich naśmiewał i podnosił w pychę.
 Trafilo się, iż gdy raz z wabikiem¹⁶⁴ polował,
 Drugi strzelec, co także na ptaszki czatował,
 Głos słysząc, gdy na ten krzyk strzelić się ośmielił,
 Zamiast ptaszka kompana swojego postrzelił.
 I to może być nauką:
 Gubi się frant¹⁶⁵ swoją sztuką.

Polowanie, Zwierzęta,
 Podstęp, Klęska

Wierzba i lipa

Mówiła wierzba lipie: «Źle się masz, sąsiadko,
 A co się, zwłaszcza w lesie, trafia dosyć rzadko,
 Choć wiosna, liść twój wędnie». Ta odpowiedziała:
 «Alboś chrząszczów, gąsienic nigdy nie widziała?
 I tobie się wydarzyć może pora taka.
 Każde drzewo, sąsiadko, ma swego robaka.»

Choroba, Drzewo, Rośliny,
 Robak

Kondycja ludzka

¹⁶³w tej porze — w tych okolicznościach. [przypis redakcyjny]

¹⁶⁴Wabik — instrument naśladowujący głosy ptaków używany przez myśliwych podczas polowania. [przypis redakcyjny]

¹⁶⁵frant — człowiek przebiegły, chytry, spryciarz, szalbierz. [przypis redakcyjny]

Wilczek

Wilczek chowany zrobił się grzecznym,
Bezpiecznym¹⁶⁶.
Jegomość pieścił, jejmość go pasła,
Przywykł do mleka i masła.
Hoży, dogodny¹⁶⁷,
Wilczek był modny.
Nieszczęściem kurczę zaszło mu drogę.
Chęć: zjem to kurczę; skrupuł: nie mogę.
Więc chciwy, trwożny a czuły,
Gdy się biedził ze skrupuły,
Jakoś w tej walce gorącej
Zjadło się kurczę niechcący.
Po kurczęciu kogutek, po kogucie kura —
Przemogła rozum natura.
Zresztą¹⁶⁸ poszedł do lasa, a wpadłszy w manowce
Ów wilczek stał się wilkiem, gryzł gęsi i owce;
Aż go na koniec w jamie dostali.
Najciężej zacząć, pójdzie się dalej.

Natura, Polowanie, Dom,
Las
Sumienie

Konflikt wewnętrzny

Wilczki

Pstry jeden, czarny drugi, a bury najmniejszy,
Trzy wilczki wadziły się, który z nich piękniejszy.
Mówił pierwszy: „Ja rzadki!»
Mówił drugi: «Ja gładki!»
Mówił trzeci: «Ja taki jak i pani matka!»
Trwała zwadka¹⁶⁹.
Wtem wilczycza nadbiegła;
Gdy w niezgodzie postrzegła:
«Cóż to — rzecze — same w lesie
Wadzicie się!»
Więc one w powieść¹⁷⁰, jak się rzecz działa.
Gdy wysłuchała:
«Idzie tu wam o skórę — rzekła — miłe dzieci,
Która zdobi, która szpeci.
Nasłuchałam się tego już to razy kilka,
Nie przystoi to na wilka
Wcale.
Ale
Jak będziecie tak w kupie
Dysputować się¹⁷¹, głupie,
Wiecie, kto nie zbłądzi?»
Oto strzelec was pozwie, a kuszniarz was osądzi».

Bezpieczeństwo, Próżność,
Wróg

¹⁶⁶bezpieczny — tu: niezagrażający bezpieczeństwu domowników. [przypis redakcyjny]

¹⁶⁷dogodny — posłuszny. [przypis redakcyjny]

¹⁶⁸zresztą — wreszcie. [przypis redakcyjny]

¹⁶⁹zwadka — kłótnia. [przypis edytorski]

¹⁷⁰w powieść — do opowieści. [przypis redakcyjny]

¹⁷¹Dysputować się — prowadzić dysputę, kłócić się. [przypis redakcyjny]

Wilk i baran

Pragnieniem przymuszeni, raz do jednej strugi¹⁷²
Pierwszy wilk pić był przyszedł, a baranek drugi;
Stanął po nim. Wilk: «Po co ty mi mącisz wodę?»
Baranek: «Do mnie płynie». Wilk: «Ja ci dowiodę,
Żeś przed sześciu miesięcy...» «Mam tylko pół czwarta¹⁷³».
«Może, lecz twoja matka na wilki zażarta». I zjadł go.
Kiedy przemoc do niecnoty zajdzie,
Grzech się uświętobliwi i przyczyna znajdzie.

Konflikt, Przemoc

Wino szampańskie

Nieźle to bywa czasem, co przymusi¹⁷⁴.
Mruczało wino, iż go¹⁷⁵ czopek dusi,
I żwawe wielce,
Wrzało w butelce.
I póty wrzało, aż go się pozbyło.
Ale cóż się wydarzyło?
Przez połowę wyleciało,
Co zostało, wywietrzało:
Aż na koniec własnym czynem
Poszło w ocet, bywszy winem.

Przemoc, Władza,
Rewolucja, Wino

Worki

Nie patrzajmy na wzorki¹⁷⁶.
Zeszły się raz dwa worki¹⁷⁷:
Pozłacany
I skórzany,
Pozdrowiwszy się wdzięcznie,
Rzekł złoty: «To niezręcznie¹⁷⁸,
I żeś skórzany
I obszarpany,
Gdy patrzę na cię,
Żal mi cię, bracie».
«Choć ja u kupca, ty między pany —
Rzekł mu skórzany —
Ani się troszczę,
Ani zazdroszczę.
Owszem, mnie cię żal, bracie, żeś choć złoty, głupi.
Nie ten dobry, co błyszczący, ale ten, co kupi».

Głupota, Mądrość, Pozory,
Pozycja społeczna

Dworzanin, Mieszczanin

¹⁷²struga — rzeczka, strumyk. [przypis edytorski]

¹⁷³pół czwarta a. półczwarta (daw.) — trzy i pół. [przypis edytorski]

¹⁷⁴Nieźle to bywa (...) co przymusi — bajkę o winie szampańskim uważa się za komentarz do sytuacji Polski w burzliwym okresie przed i w czasie kolejnych zaborów oraz insurekcji kościuszkowskiej. [przypis edytorski]

¹⁷⁵go — pojawiająca się czasem u Krasickiego męska forma zaimka w miejsce nijakiej je. [przypis redakcyjny]

¹⁷⁶wzorki — tu: postać zewnętrzna. [przypis redakcyjny]

¹⁷⁷worki — mieszki, sakiewki na pieniądze. [przypis redakcyjny]

¹⁷⁸niezręcznie — tu: nieładnie, niestosownie. [przypis redakcyjny]

Wóz z sianem

Przy powrozie
Na wozie
Wielki ciężar konie wlekły,
Więc sobie rzekły:
«Aby naszą pracę skrócić:
Starajmy się wóz wywrócić».
I tak się stało:
Siano się w wodzie zmaczało.
Ale czego nie dociekły¹⁷⁹,
Cięższe, bo zmokłe, do domu przywlekły.
A nim wyschło bywszy w wodzie,
Pracowały trzy dni w głodzie.

Głupota, Lenistwo, Praca,
Koń

Głód

Wróbel

Wróbel pstry, iż był cudem pomiędzy szaremi,
Ledwo się tykał ziemi,
Tak był zhardział¹⁸⁰; rozumiał bowiem, iż nad niego
Piękniejszego
Natura wydać nie zdoła
Nie tylko wróbla, ale i sokoła.
Gdy więc wszystkimi gardził, rzekł mu jeden z szpaków:
«Kto jest pierwszym wśród wróblów¹⁸¹, nie jest pierwszym z ptaków».

Próżność, Pycha, Pogarda,
Ptak

Wyrok

Czy nos dla tabakiery, czy ona dla nosa,
Była wielka dysputa ze starym młokosa,
Na złotnika sąd przyszedł; bezwzględny a szczery
Dał wyrok nieodwłocznie: «Nos dla tabakiery!»

Młodość, Starość

Wyżeł i brytan

Wyżeł, czołgacz podchlebny, zdrajca skryty w duchu,
Chcąc się panu przymilić stawał na podsłuchu
I nosił raz w raz plotki, układny i tajny,
Jak to jemu podobnych obyczaj zwyczajny,
Wtem złodziej, co na dobrą porę w nocy czekał,
Nakarmił wyżła skrycie i wyżeł nie czekał;
A gdy i brytanowi przysmaczka użyczył,
Rzucił wierny pieczenia, złodzieja skaleczył.
Uciekł ten; wyżeł pobiegł tymczasem do pana,
Dzikim, wściekłym zabójcą mianował brytana.

Kłamstwo, Pochlebstwo,
Plotka, Sługa, Zdrada

Obowiązek, Pies, Złodziej,
Podstęp

¹⁷⁹nie dociekły — nie domyśliły się, nie przewidziały. [przypis edytorski]

¹⁸⁰zhardzieć — stać się hardym, wbić się w pychę, gardzić innymi. [przypis edytorski]

¹⁸¹wróblów (daw. forma D. lm) — dziś popr. wróbli. [przypis edytorski]

I wypchnięto go z domu; a złodziej skradł¹⁸² w nocy.
Poznał pan poniewczasie, jak był ku pomocy
Ów, którego wypędził, więc nazad powrócił,
A wyżeł zdrajca, co się lizał, bałamucił,
Gdy na nowo zamysłał, jak kogo uwięzi¹⁸³,
Zyskał, czego był godzien: uwiąził¹⁸⁴ na gałęzi.

Kara

Wyżeł i brytan II

Pan strzelił, trafił kaczkę, pies dostał¹⁸⁵ i dobił,
A gdy postrzegł brytana, który nic nie robił,
Zgrzytnął zębami:
«My tylko sami,
Wyżły legawe¹⁸⁶,
Dajem wam strawę¹⁸⁷,
A wy śpicie, leniuchy».
«Patrz na moje łańcuchy —
Rzekł brytan, stróż domowy —
Gdy ty idziesz na łowy,
Ja nic wprawdzie nie robię;
Ale gdy w nocnej dobie¹⁸⁸
Do wczasu¹⁸⁹ się sposobisz¹⁹⁰
I nic wówczas nie robisz,
Ja, uwolnion z łańcucha,
Czyniąc urząd podsłucha,
Gdy wyręczam kolegę,
Pana, ciebie, dom strzegę».

Bezpieczeństwo, Pies,
Pozycja społeczna, Praca

Żaby i bocian

Dobrze było w Atenach, kiedy wolność była.
Ale gdy się w rozwiąłość z czasem przemieniła,
A każdy z nich jedynie na zysk własny godził,
Posiadł władzę Pizystrat¹⁹¹ i wszystkich pogodził.
Więc w rozpacz, lecz poniewczasie,
Niewola uprzykrzyła się.
A gdy się o tym Ezop dowiedział,
Taką im bajkę powiedział:
Zachciało się żabom pana.
Od wieczora więc do rana
Do Jowisza krzeczyły,

Król, Niewola, Przemoc,
Władza, Wolność

¹⁸²*skradł* — okradł, tu: dom. [przypis redakcyjny]

¹⁸³*uwięzić* — tu: uwikłać, usidlić za pomocą intrygi. [przypis redakcyjny]

¹⁸⁴*uwiąził* — tu: zawisł. [przypis redakcyjny]

¹⁸⁵*dostać* — tu: odnaleźć postrzeloną zwierzynę. [przypis edytorski]

¹⁸⁶*legawy* — o psie: wystawiający zwierzynę myśliwemu i aportujący ją po postrzeleniu. [przypis edytorski]

¹⁸⁷*strawa* — jedzenie. [przypis edytorski]

¹⁸⁸*doba* (daw.) — czas, pora. [przypis edytorski]

¹⁸⁹*wczas* — odpoczynek. [przypis edytorski]

¹⁹⁰*sposobić się* — przygotowywać się. [przypis edytorski]

¹⁹¹Pizystrat (600–527 p.n.e.) — tyran Aten; w czasie sprawowania przez niego władzy Ateny zyskały podstawę swojej wielkości. [przypis redakcyjny]

Żeby króla dostały.
 Dał im pieniek — padł z hałasem.
 Przestraszone, nawiasem¹⁹²
 Z początku się przybliżały,
 Ażeby króla poznały,
 I znalazły z podziwieniem,
 Iż król jegomość był pieniem¹⁹³. Skoro się to rozgłosiło,
 Co tylko w bagnie żab było,
 Dogadzając ciekawości
 Szły do króla jegomości.
 Zrazu przystąpić się bały,
 Dalej na niego skakały.
 Gdy do woli wyszydziły,
 O innego Jowisza prosiły.
 Dał im bociana; a ten, niesłaby,
 Jak się zawinął pomiędzy żaby,
 Na przywitanie zjadł z pół tuzina.
 Gdy się wrzask z płaczem żab nędznych wszczyną,
 Rzekł Jowisz: «Pogardzając zbyt dogodnym stanem,
 Skakałyście na pieniek — skaczcież przed bocianem».

Zajączek

Już pora miła
 Wiosny wschodziła;
 Młode gałązki
 Szły na zawiązki¹⁹⁴,
 Trawki bujały¹⁹⁵:
 Zajączek mały
 Cieszył się wiosną.
 Mruczał jednak na trawki, że tak prędko rosną.
 Bo dla takiej odmiany
 I widzieć nie mógł, i nie był widziany.
 Gdy je więc wydeptywał, po łące igrając,
 Rzekł stary zając:
 «Zetną trawki, ty wzrośniesz i gdy się czas zmieni,
 Na to, co w wiosnie pragniesz, zapłaczesz w jesieni».

Wiosna

Czas, Młodość,
 Przemijanie, Starość

Jesień

Ziemia i potok

Potok nagle wezbrany z szumem się zapieniał,
 A gdy groble przerywał, drzewa wykorzeniał,
 Zalewał pola,
 Wzmogła się rola.
 Po hałasie,
 W krótkim czasie,
 Kiedy mu wody coraz ubywało,

Korzyść, Krzywda, Pycha,
 Rzeka

¹⁹²nawiasem — bokiem, okrążając. [przypis redakcyjny]

¹⁹³pieniem (daw. forma N.) — dziś popr.: pniem. [przypis redakcyjny]

¹⁹⁴iść na zawiązki — wypuszczać pączki. [przypis redakcyjny]

¹⁹⁵bujac (daw.) — rosnać; por. wybujaly. [przypis edytorski]

Z rzeki stał się strużką małą;
I ów, co huczał,
Mruczał
I wymawiał niewdzięczność z siebie sprawnej roli¹⁹⁶,
Iż go nie żałowała w tak srogiej niedoli.
«Prawda, żeś mnie zasilił, kiedym była spiekła¹⁹⁷ —
Rzekła —
Lecz przypadkiem wspomogłeś rwąc brzegi twą wodą.
Nie jest to dobrodziejstwem, co jest z cudzą szkodą».

---

¹⁹⁶z *siebie sprawnej* — użyźnionej przez siebie. [przypis redakcyjny]

¹⁹⁷*spiekły* (daw.) — spieczony, wysuszony. [przypis edytorski]

Wszystkie zasoby Wolnych Lektur możesz swobodnie wykorzystywać, publikować i rozpowszechniać pod warunkiem zachowania warunków licencji i zgodnie z *Zasadami wykorzystania Wolnych Lektur*.

Ten utwór jest w domenie publicznej.

Wszystkie materiały dodatkowe (przypisy, motywy literackie) są udostępnione na *Licencji Wolnej Sztuki 1.3*. Fundacja Wolne Lektury zastrzega sobie prawa do wydania krytycznego zgodnie z art. Art.99(2) Ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych. Wykorzystując zasoby z Wolnych Lektur, należy pamiętać o zapisach licencji oraz zasadach, które spisaliśmy w *Zasadach wykorzystania Wolnych Lektur*. Zapoznaj się z nimi, zanim udostępnisz dalej nasze książki.

E-book można pobrać ze strony: <http://wolnelektury.pl/katalog/lektura/bajki-nowe/>

Tekst opracowany na podstawie: Ignacy Krasicki, *Bajki*, oprac. Zbigniew Goliński, Zakład Narodowy im. Ossolińskich, Kraków, 1975

Wydawca: Fundacja Nowoczesna Polska

Publikacja zrealizowana w ramach projektu Wolne Lektury (<http://wolnelektury.pl>). Reprodukacja cyfrowa wykonana przez Bibliotekę Narodową z egzemplarza pochodzącego ze zbiorów BN.

Opracowanie redakcyjne i przypisy: Aleksandra Sekuła, Dariusz Galecki, Marta Niedziałkowska, Olga Sutkowska, Zbigniew Goliński.

ISBN 978-83-288-0405-0

Wesprzyj Wolne Lektury!

Wolne Lektury to projekt fundacji Wolne Lektury – organizacji pożytku publicznego działającej na rzecz wolności korzystania z dóbr kultury.

Co roku do domeny publicznej przechodzi twórczość kolejnych autorów. Dzięki Twojemu wsparciu będziemy je mogli udostępnić wszystkim bezpłatnie.

Jak możesz pomóc?

Przekaż 1,5% podatku na rozwój Wolnych Lektur: Fundacja Wolne Lektury, KRS 0000070056.

Wspieraj Wolne Lektury i pomóż nam rozwijać bibliotekę.

Przekaż darowiznę na konto: [szczegóły na stronie Fundacji](#).